

6 – Annelies de hertogh en Els de Roon Hertoge

De laatste landing – een korte geschiedenis van een intern orgaan

In een koude lente vijf jaar na de onafhankelijkheid reisde ik van Duitsland terug naar huis. De oude Boeing van de Oekraïense internationale luchtvaartmaatschappij, volgesjabloneerd met Chinese karakters die kennelijk aangaven wat je moest doen in geval van een noodlanding, naderde met trillende duraluminium vleugels de betonnen landingsstrook van het vliegveld van Borispol. Een volslanke stewardess deelde de declaratieformulieren uit. Ik kreeg er ook een, en weer moest ik even gniffelen bij de vraag om het bedrag aan binnenlandse valuta te ‘declareren’.

Kort daarop raakte het vliegtuig het beton en raasde het verder over de grond. Een verdwaalde buitenlander zette een waterig applausje in, maar hield er al snel mee op toen hij de gespannen blikken in zijn richting gewaarwerd.

Een minuut of vijf nadat de motoren waren uitgezet kwam er een bus aan, waarin de passagiers snel alle zitplaatsen innamen.

De gerieflijke douanehal vulde zich met gegons van stemmen en geritsel van declaratieformulieren. De passagiers splitsten zich in twee rijen op. Ik ging uit gewoonte in de linkerrij staan. Die schoof ongehaast voort, maar haast had ik toch niet.

Eindelijk kwam ik bij de stralingscontrole. De in camouflagepak gestoken stralingscontroleur veegde even met de dosimeter over mijn lichaam, waarop hij knikte dat het goed was. Ik moest ook nog door de röntgenscan – ze waren op zoek naar opiumsmokkelaars, die de opium, wist ik toevallig, doorslikten in speciale zakjes om de grens te passeren. Even later stapte ik een metalen hokje in en ging ik gehoorzaam met mijn borst tegen een vierkant ijzeren frame aan staan. Ergens in het hok klonk iets metaligs en ik voelde een rilling over mijn rug varen. Nog een minuut of vijftien, dacht ik, en dan ben ik hier weg.

Eindelijk ging de deur van het hok weer open en ik zette mijn weg voort langs de gele streep op de grond die de route aangaf.

‘Paspoort?’ vroeg een douanebeambte beleefd toen ik bij de bagagecontrole aankwam.

Met een glimlach reikte ik hem mijn Sovjetrelikwie aan.

‘Andrej Joerjevitsj?’ las de beambte hardop, en hij keek me aan met een blik alsof hij een bevestigend knikje verwachtte. ‘U hebt maar één tas?’

Ik knikte.

‘Loopt u verder, alstublieft, die deur daar.’ Hij maakte een brede armzwaai ter illustratie. ‘En neemt u uw tas mee!’

Achter de elegante zwarte deur trof ik een soort lounge aan die was ingericht met gestoffeerde meubels. Er was niemand. Ik liep naar de dichtstbijzijnde stoel en ging zitten.

Ik wierp een blik om me heen en zag in een hoek van het plafond een zwarte camera hangen.

Ik voelde me rustig vanbinnen, wat me verbaasde. Ze hadden me immers niet voor niets verzocht hierheen te gaan?

De deur ging geruisloos open. Er kwam een man van een jaar of vijfenveertig binnen, gekleed in een donkerblauw pak van dure snit. Daarbij moet worden gezegd dat zijn felrode das en zijn alledaagse, ook tamelijk rode gezicht niet erg goed bij het pak pasten. In zijn handen had hij een röntgenfoto.

Hij kwam naar me toe en nam plaats in de stoel naast me.

‘Andrej Joerjevitsj?’ vroeg hij.

Ik knikte.

Hij keek me aan, hield toen de foto op ooghoogte en begon er aandachtig naar te staren.

‘Bent u dokter?’ vroeg ik.

‘Nee, maar ik heb een verplichte cursus radiologie gevolgd...’ antwoordde hij lollig. ‘U hebt gezondheidsproblemen...’ Hij wees een plek aan op de röntgenfoto die met rode markeerstift omcirkeld was.

Vertaald door Fred en Olijffe